

Dzielna kobieta

Niech jej czyny wystawiają ją

Dajcie jej z owocu jej rąk i niech jej czyny chwala ją w bramach – Przyp. Sal. 31:31, UBG.

W całej historii ludzkości mędrcy dążyli do osiągnięcia cnoty. Pismo Święte używa słowa „cnota” aby wskazać na „moralny charakter i doskonałość duszy” (Strong #1411). Zatem ten, kto jest cnotliwy, posiada siłę charakteru, doskonałość moralną oraz wewnętrzną wartość i stabilność. Rozdział 31 Księgi Przypowieści Salomona opisuje piękną cechę cnoty, która jest ukazana w charakterze i roli bogobojnej niewiasty.

W tym rozdziale zapisane zostały słowa króla Lemuela, który dzieli się lekcjami jakich nauczył się od swojej matki. Wielu uważa, że Lemuel to pochlebny lub czuły przydomek króla Salomona. Imię to oznacza: „Ten, który należy do Boga”. Jak to często bywa w doświadczeniach ludu Bożego, chociaż zbyt często błądzimy i odchodzimy od Jego woli w naszym życiu, to jednak ostatecznie nadal należymy do Boga. Możemy być pewni Jego upomnienia, „przycinania” i łaski (Hebr. 12:7).

Jeśli Lemuel to istotnie król Salomon, wówczas jego matką, która udzielała mu tych lekcji, byłaby Batszeba. Biorąc pod uwagę trudne doświadczenia, jakie przeszła w swoim życiu, jak cudownie cenne byłyby jej serdeczne napomnienia dotyczące cnót kobiet.

Werset 1 wyjaśnia, że matka uczyła Lemuela tych prawd. Dobre matki uczą swoich synów wielu lekcji życiowych, a dobrzy synowie słuchają, rozumieją i wierzą w słowa swoich matek. Jednak prawdziwe zamiłowanie, jakie mężczyzna odczuwa do lekcji, których naucza go matka, przychodzi po wielu latach doświadczenia; po tym jak życie potwierdzi prawdę jej słów, a on z czułą wdzięcznością spogląda wstecz na jej nauczanie. Być może właśnie to spoglądanie wstecz z wdzięcznością skłoniło króla Lemuela (po różnych doświadczeniach życiowych) do podzielenia się napomnieniami dotyczącymi cnotliwej kobiety, przy czym wyraźnie zaznacza on, że nauki te pochodzą od jego matki.

Wersety 3-9 radzą królowi, aby unikał mocnego napoju, który wypaczyłby jego osąd i wpłynął na jego ocenę spraw ludzi, którzy są w niedoli. Wersety 10-31 opisują, w jaki sposób cnotliwa niewiasta wzmacnia wartość i istotę roli mężczyzny jako męża, ojca rodziny i członka społeczności.

Werset 10 zadaje pytanie: „Któż znajdzie kobietę cnotliwą? Jej wartość przewyższa perły”. Wiersz ten wspomina zarówno o odnalezieniu jej, jak i o jej ogromnej wartości. Myśl zawarta tutaj podobna jest do przypowieści Jezusa, gdzie człowiek odkrywa perłę o wielkiej wartości i sprzedaje wszystko, co ma, aby ją nabyć (Mat. 13:45-46). Człowiek ten dostrzega, że znaleziona przez niego perła jest cenniejsza niż cokolwiek innego w jego życiu, więc inwestuje wszystko, co ma, aby ją pozyskać. To samo pojęcie dotyczy cnotliwej kobiety. Lemuel naucza, że cnotliwa kobieta jest więcej niż tylko cenna; jest warta tego, by w nią zainwestować.

To sugeruje coś więcej niż tylko uzyskanie czy posiadanie jej. Inwestowanie w nią uczy, jak ją cenić, troszczyć się o nią i aktywnie pielęgnować (inwestować w) swoje relacje z nią. W cnotliwej kobiecie istnieje postawa serca, która pragnie być kochana, pielęgowana, chce by inwestować w nią oraz pragnie współdziałać ze staraniami męża w tym celu, nawet jeśli wysiłki te mogą być nieudolne.

Chociaż werset 10 wspomina o niej jako o cnotliwej „kobiecie”, to jednak dalszy opis mówi głównie o jej roli w rodzinie, jako żony i matki. Kobieta może być cnotliwa, nie będąc w związku małżeńskim, ale ten rozdział wykorzystuje rolę żony i matki do zilustrowania pięknych cech charakteru, które każda kobieta może rozwinąć i być ich przykładem. Ta kobieta była cnotliwa, zanim Lemuel zrozumiał jej wartość.

Pismo Święte tylko w pięciu miejscach opisuje rzeczy, które mają większą wartość niż perły. Ijob 28:18, Księga Przypowieści 3:13-15 i 8:11 uczą nas, że „mądrość” jest cenniejsza niż klejnoty. Księga Przypowieści Salomona 20:15 wyjaśnia nam, że „roztropność” jest cenniejsza niż klejnoty. W Księdze Przypowieści 31:10 jest mowa o tym, że cnotliwa kobieta jest cenniejsza niż perły (przekład angielski używa tutaj słowa „rubiny”, przyp. tłum.). Te fragmenty Pisma Świętego razem wzięte sugerują, że częścią bycia cnotliwą kobietą jest dążenie do tego, by dla tych, którzy są wokół, być tak samo cenną, jak „roztropność” i „mądrość”. Być może wskazuje to również i na to, że wykorzystuje ona roztropność i mądrość do motywowania innych. Z drugiej strony, fragmenty te uczą również i tej zasady, że niezależnie od tego, ile wysiłku, pasji i pracy mężczyzna wkłada w zdobywanie wiedzy lub dążenie do mądrości, powinien wkładać taki sam wysiłek i pasję w zrozumienie, pielęgnowanie i kochanie swojej żony, ponieważ według nauczania Biblii jest ona równie cenna.

Rubiny są piękne i czerwone, a jednak cnotliwa kobieta znacznie przewyższa ich wartość. W Piśmie Świętym, czerwień często reprezentuje grzech. Ta metafora koloru sugeruje, że cnotliwa kobieta jest o wiele cenniejsza niż najpiękniejsza rzecz, jaką ten grzeszny świat może zaoferować. Jest lepsza niż czerwień; jest ona tą, której własna czerwień przykryta została wiarą w krew Jezusa, której wdzięczność za to okrycie jest oczywista; jest ona pewna, że może zostać przyjęta, ponieważ Bóg – i jej mąż, jeśli go ma – kocha ją bez względu na jej niedoskonałości.

Werset 11 mówi: „na niej polega serce męża, i nie zabraknie mu dobytku”. Pismo Święte poucza nas o czterech obiektach zaufania w życiu mężczyzny; chodzi tu o ufność wobec Boga, Syna Bożego, Słowa Bożego i cnotliwej żony. Zdając sobie z tego sprawę, cnotliwa kobieta dokłada starań, aby być tak godną zaufania, jak to tylko możliwe z ludzkiego punktu widzenia. Warto zauważyć, że cnotliwa kobieta jest jedyną ludzką istotą na tej liście. Choć żaden człowiek nie może być całkowicie godny zaufania, to jednak już samo uświadomienie sobie, że zdolność męża do zaufania żonie jest podobna do jego zdolności do zaufania Bogu, powinno napawać ją głębokim pragnieniem zdobycia jego zaufania w każdym aspekcie życia.

Werset 11 mówi także, że serce męża polega na niej. Kiedy cnotliwa kobieta staje się żoną, częścią jej roli jako żony jest bycie powiernikiem męża. W tej roli dzieli ona najbardziej intymne myśli, przemyślenia i obawy serca męża. Nie dzieli się nimi z nikim innym, jak tylko z Bogiem. Taki rodzaj zaufania (do żony) wywołuje w sercu mężczyzny poczucie bezpieczeństwa, więzi i odwagi.

Ten werset naucza również, że zaufanie męża niweczy jego potrzebę zdobycia „łupu” (wg. tłumaczenia przekładu angielskiego, przyp. tłum.). Jest to interesująca metafora. Łup to coś o dostrzegalnej wartości, co uzyskuje się poprzez przemoc lub chytrość, to coś co zostało skradzione komuś innemu. Kiedy istnieje całkowite zaufanie, pełna zgodność i całkowite bezpieczeństwo między małżonkami, nie ma potrzeby szukać spełnienia, łączności lub potwierdzenia tej więzi z jakiegokolwiek innego źródła niż tylko Bóg. Taki rodzaj zaufania w sercu małżonka skutkuje siłą, bezpieczeństwem i miłością. Jest to naprawdę wspaniały dar, który każdy z nas może dać drugiemu.

Wersety 13-27 mówią o należytej energii, jaką cnotliwa kobieta poświęca na rzecz swojej rodziny, a każdy werset odnosi się do różnych rodzajów prac, jakie wykonuje, aby okazać miłość i opiekę wobec jej członków.

Bóg obiecał swojemu narodowi izraelskiemu, że zaprowadzi go do ziemi opływającej mlekiem i miodem.

To wyrażenie jest tym, jakie użyte zostało dla wyrażenia obietnicy, że Bóg zaspokoi ich wszelkie potrzeby. Kraina mlekiem i miodem płynąca wymaga obfitych stad, traw, wód, sadów drzew owocowych, pól kwiatów i pszczoł niezbędnych do ich zapylania. Dlatego „mleko i miód” oznaczają, że każda ich potrzeba będzie zaspokojona. Wyrażenie „szuka wełny i lnu” w Przypowieściach Salomona 31:13 jest podobne. Przy pomocy wełny niewiasta ubiera swoją rodzinę zimą, a za pomocą lnu latem. Cnotliwa kobieta zaopatruje swoją rodzinę w każdej sytuacji.

Werset 15 opisuje, że cnotliwa niewiasta „wstaje, gdy jeszcze jest noc, i daje pokarm swoim domownikom i odpowiednią porcję swym służącym”. Działa jak osoba, która pracuje na rzecz tych, których kocha. Ta cecha przypomina nam o Lidii z Dziejów Apostolskich 16:13-15. Lidia opisana jest jako kobieta, która oddawała cześć Bogu i dlatego udała się nad rzekę, gdzie zwyczajowo odprawiano modlitwę i nabożeństwo. Dzięki Bożej opatrności, trwając pewnego dnia w modlitwie nad rzeką otrzymała od Pawła posłannictwo Ewangelii. Lidia została natychmiast ochrzczona wraz ze swym domem. Mając „serce służebnicy” zapewniła gościnę samemu apostołowi Pawłowi.

Trudno jest w pełni pojąć, jak wielkim i istotnym błogosławieństwem dla rodziny Lidii była obecność „apostoła pogan” w ich własnym domu. Paweł został pobłogosławiony i pocieszony jej gościnnością na tyle, że powrócił do jej domu po zwolnieniu z więzienia (Dzieje. Ap. 16:40). Świadectwo Lidii jest pięknym przykładem cnotliwej kobiety, która wstaje w nocy, aby dawać duchowy pokarm swoim domownikom.

Werset 15 mówi również, że cnotliwa kobieta daje również „swoim służącym” („swym dziewczętom”, BT), to co do nich należy. Jednym z przywilejów, który posiada przez całe swoje chrześcijańskie życie, jest to, że staje się żywym przykładem pobożnej kobiety, szczególnie dla młodszych kobiet w swojej społeczności. Apostoł Paweł mówi o tym przywileju: „Podobnie starsze kobiety niech zachowują się w sposób godny świętych, niech nie oczerniają, nie nadużywają wina, uczą tego, co dobre. Niech uczą młodsze kobiety rozsądku, jak mają kochać swoich mężów i dzieci” (Tyt. 2:3-4). Co za wspaniała służba, nie tylko dla jej rodziny, ale dla całej wspólnoty chrześcijańskiej, którą się otacza.

Werset 17 mówi: „Przepasuje swe biodra siłą i umacnia swoje ramiona”. Św. Piotr mówi o „przepasaniu bioder waszego umysłu”, gdy wzywa nas do pilności w naszym chrześcijańskim postępowaniu, widząc wielki przywilej bycia naśladowcami Chrystusa, którego pragną sami aniołowie (1 Piotr 1:13). Piękna modlitwa Anny, matki Samuela, i siła, którą otrzymała, jest lekcją wytrwałości (1 Sam. 2:4, 9-10). Po znoszeniu trudnych doświadczeń, zrozumiała, że nie może odnieść sukcesu

o własnej sile. W takim stanie serca, na kolanach, błagała Boga o wsparcie. W tym okresie duchowej stabilizacji mogła być opasana Bożą siłą i urodziła syna, który stał się jednym z największych duchowych sług w historii Izraela.

Werset 23 mówi: „Jej mąż jest znany w bramach, gdy siedzi wśród starszyny ziemi”. Oznacza to, że cnotliwa kobieta wspiera swojego męża w jego pracy we wspólnocie duchowej i że część wartości jego pracy wynika z wkładu, jaki jego wspierająca żona wnosi do rodziny. Apostoł Paweł doradza: „Żony, bądźcie poddane swym mężom, jak przystoi w Panu” (Kol. 3:18; w angielskim przekładzie Philipa werset ten brzmi: „żony, dostosujcie się do swych mężów aby wasze małżeństwo było chrześcijańską jednością”). Jest to napomnienie dla żony, aby poznawała swojego męża, odkrywała jego mocne strony i słabości oraz wykorzystywała swoją szczególną wnikliwość we wspieraniu go w jego służbie dla Boga. Kiedy on upada, widoczny dla innych przykład wspierającej, cnotliwej żony może być mocniejszym przesłaniem, niż jakiegokolwiek publiczne słowa jej męża (1 Piotr 3:1-2).

Werset 28 uczy, że cechy charakteru jej dzieci są miarą jej własnych cnót. Często dzieci, które początkowo się buntują, po zakończeniu okresu dzieciństwa,

wracają po pewnych doświadczeniach życiowych i zauważają: „Z powodu wieloletniego przykładu mojej matki, nauczyłem się kochać jej Boga” lub „Moja matka jest najbardziej współczującą osobą, jaką znam”. Choć dojście dziecka do takiego wniosku może trwać całe lata, to jednak dzieci cnotliwej kobiety w końcu powstają i błogostawią ją.

Werset 30 mówi, że choć z czasem piękno zewnętrzne cnotliwej niewiasty zanika, to jednak jej wewnętrzne piękno rozwija się i wzrasta. To zjawisko jest mocnym dowodem na to, że kocha ona Pana i za to należy ją czcić.

Werset 31 jest werselem koronnym. Wiele z poprzednich wersetów uczy, w jaki sposób cnotliwa kobieta przyczynia się do wartości, reputacji i komfortu tych, których kocha; jak jej wysiłki przyczyniają się do szacunku jej męża i tego, jakie są jej dzieci. Natomiast werset 31 oddaje jej uznanie za wszystkie błogostawieństwa, na które pracowała.

Kończącą radą Lemuela jest to, aby mówić cnotliwej kobiecie w naszym życiu, że dostrzegamy jej wartość i kochamy ją za to. W ten sposób Lemuel prowadzi nas w tej pełnej inspiracji pochwale wartości cnotliwej kobiety: od jej wartości dla rodziny, jej duchowej społeczności, aż do łask, które wnosi do Ciała Chrystusowego.